

Anàlisi de la formalitat dels delictes d'una sentència política cruel

written by Lluís Busquets | 25 d'octubre de 2019

Aquesta publicació és la quarta de cinc articles que conformen una anàlisi compassada de la sentència de l'1 d'octubre.

Els articles anteriors es poden llegir en els enllaços següents:

- [1. Anàlisi dels pressupòsits d'una sentència política cruel](#)
- [2. Anàlisi de la materialitat d'una sentència política cruel](#)
- [3. Anàlisi dels delictes d'una sentència política cruel](#)

4. Anàlisi formal de les declaracions

Abans hem vist com s'havia fet la construcció dels delictes i de les penes. Alguns dependentistes lamentaren que no se sumessin les penes de sedició i malversació. Sortosament el Codi Penal en els art. 73-79, parla de regles especials per a l'aplicació de penes i té en compte que, si per fer un delicte en cal un altre, s'imposa una sola pena i no una per a cada delicte (concurso medial: art. 77.2.). Ara bé, donant per suposat que el judici hagués seguit un procediment honrat i just (i és suposar massa per a aquest articulista), es podria pensar que l'important seria destacar les declaracions que han permès arribar a aquesta sentència i en quines declaracions es basa. Destacaria aquest decàleg:

1) **Urquellu** el 28-II matisà les declaracions de **Rajoy** del dia abans sobre la mediació amb Catalunya del govern central, de les quals **Soraya Sanz** tampoc no en sabia res. Semblaven rebutjar qualsevol mediació tot i necessitar-la. **Marchena** defuig de totes totes parlar de la necessitat de mediació pel

conflicte català. Els advocats no van fer sang en aquest aspecte. El mateix dia, el ministre **Zoido**, que va seguir les petjades de **Méndez Vigo** en parlar de “manifestaciones tumulturarias”, tampoc no recordava res de l’1-0. A hores d’ara encara no se sap de forma probatòria qui va donar ordres per actuar a les FCSE. Una vergonya.

2) **José Antonio Nieto**, Secretari d’estat, admeté que la seva darrera ordre per a l’1-0 va ser que es fes passar per davant la seguretat ciutadana a l’eficàcia, en línia amb la darrera interlocutòria de la jutgessa **Armas** del TSJC, que manà prendre les mesures necessàries per impedir el Referèndum, requisant els materials que calgués i tancant webs, però garantint que les altres administracions de Catalunya no relacionades amb la votació no en paguessin les conseqüències i “sin afectar la normal convivència ciutadana” (4-III). La sentència ho interpreta tot ambigüament i considera que la jutgessa fa una simple “transcripció adaptada” dels principis que regeixen totes les actuacions de les Forces de Seguretat” i “només un biaix malintencionat per dissimular-ho” poden conferir a aquell mandat un abast que porti a fer inoperativa la finalitat imposada per l’ordre judicial”.

3) Després que **Enric Millo** fos la riota de tothom amb el Fairy, **Diego Pérez de los Cobos**, coordinador màxim de l’operatiu de l’1-0, deixà palès que interpretà a la seva manera els mandats de **Nieto** i **Armas**, cosa que la Sala compra. Culpant **Trapero** i **Forn** d’haver posat parelles de ME a tots els col·legis electorals per quedar-se sense efectius, el 5-III assegurà que, davant de la passivitat dels ME, va haver de suspendre les reunions amb **Ferran López**, programades per aquell matí, i fer intervenir autònomament les FCSE, i deixar com un drap brut tant el conseller com el Major dels ME. Dies a venir, els mateixos subordinats de **De los Cobos** el contradirien assegurant que hi va haver reunions d’intervenció dies abans de l’1-0 i per tant el deixaven com un perjur. Però **Marchena**, que negà l’acarament entre ell i **Ferran López**, segon

dels ME, demanant per l'advocat **Melero** el 3-III, no toca aquest fet cabdal en la sentència, perquè, com veurem, bandejarà aquestes declaracions. El 14-III **Trapero** es pogué defensar de les infàmies de **De los Cobos** assegurant que els ME estaven disposats fins i tot a detenir **Puigdemont** i el govern sencer, si hi havia una ordre judicial que ho manés. **Marchena** fou a l'únic testimoni que li adreçà qüestions aclaridores i, malgrat tot, no deixa gens bé l'actuació dels ME.

4) **Montserrat del Toro**, Lletrada Judicial del 13, que va dur a terme tots els escorcolls que va voler, va fer unes declaracions exagerades sobre la concentració davant la Conselleria d'Economia el 20-IX-17 fins al punt de no veure's amb cor de sortir pel passadís que se li va fer i va preferir la sortida per un terrat (no teulat), amb l'ajut dels ME (6-III). En l'obstrucció del mandat judicial de l'escorcoll **Marchena** basa en bona part el delictes de sedició i de culpabilització de **Sánchez** i **Cuixart**.

5) **Gozalo**, **Trapote** i **Castellví**, màxims responsables de la GC, el CPN i els ME a Catalunya, declararen, els dos primers, seguint **De los Cobos**; l'altre, molt nerviós, assegurant els esforços dels ME per posar una parella a tots els col·legis electorals com s'havia acordat (7-III). Tanmateix quedà clar que els únics que havien obeït **Armas** i **Nieto** de no alterar la "convivència ciutadana" havien estat els ME, cosa que **Marchena** deixa volgudament en l'oblit.

6) En la difícil recerca de la malversació sense factures, declararen responsables d'empreses on s'havien trobat sobres i material electoral, tanmateix sense facturar (11-14-III). (**Montoro** havia assegurat que ni un euro havia anat per al referèndum, però el 27-II s'havia desdit de les afirmacions insinuant escletxes per on s'haurien pogut desviar diners. Van voler-ho demostrar tres col·laboradores d'Hisenda en la prova pericial, acompanyades de **M. Vega**, subdirectora general de la Intervenció general de l'Estat. Per molt que es van escarrassar, en total, la xifra màxima de malversació, sumant-

hi hipotètics lloguers de locals i altres factors insumables, no arribava a 1 M€. **Zoido** manifestà que el trasllat i estada de les FCSE a Catalunya havia costat 87M€! **Marchena** no ofereix proves de fet, llevat de quan culpa **D. Bassa**.

7) La policia judicial, comandada Tinent Coronel de la GC de Catalunya **Daniel Baena Sánchez** (26-III), que acceptà que investigava des del 2015 per ordre del fiscal **Zaragoza**, i el seu segon **César López Hernández** (15-IV) van fornir d'atestats l'AN, el TSJC i el Jutjat d'Instrucció núm. 13 de Barcelona –fins i tot quan ja eren *sub judicie*–, del qual es nodrí **Llarena** en la instrucció. **Marchena** havia dit que els atestats “servien pel que servien”, però n’ha emprat més d’un a la sentència i ha fet molt de cas a **Baena**, que no havia vist ni sentit res (un dels altres paràmetres de **Marchena**). **Baena** va fer famosa l’agenda Moleskine i el document *EnfoCats*, que ningú no havia vist, i es va treure de la màniga l’expressió de “clima clarament insurreccional” (assegurà que hi hagué 88 accions contra la GC entre escarnis i setges, 47 a casernes).

8) **Marchena** ha bandejat declaracions de dotzenes d’agents que duraren molts dies (parlaven de mirades d’odi, barreres humanes, torcedures de dits i altres accions), i dotzenes de contradecaracions de testimonis, segons ell, pel seu pes emotiu (o es tracta d’un eufemisme per dir que estaven massa “preparades”, les unes pels fiscals i les altres pels advocats defensors? Per què les deixava fer?). Amb les proves pericials del 23-V els metges corroboraren més d’un miler de civils contusionats, però no en diu res.

9) La prova pericial de descàrrec del 23-V d’una autoritat com **John Paul Lederach**, sobre la desobediència civil i la no-violència exercides el 10-IX i 1-X del 2017, no sols no té pes en la sentència, sinó que dedica vuit pàgines a contradir-lo per establir-ne els límits. I això que el TS té dictada una sentència, com la 480/2009 del 22 de maig 2009, que diu: “La desobediència civil pot ser concebuda com un mètode legítim de discrepància davant de l’estat, l’admissió de la qual com a

tal forma d'ideologia o de pensament no pot ser qüestionada en un estat democràtic.”

10) Reduït el visionament de vídeos de la prova documental als dies 28 i 29-V, la sala va fer un gran silenci. Molts presents no havien vist aquelles estossinades de les FCSE. **Marchena**, que no les considera prova de contrast i no deixà fer comentaris, les considera a la sentència “força legalment prevista”.

Cap condemna fins avui a cap agent dels CFSE. Com poden veure, en la sentència de **Marchena**, no només hi ha errors, oblits i llacunes, sinó també parcialitats.